

Úgyhogy ennyi...

Interjú Kovács Péterrel

Készült 2014. július 15-én 9 órakor

Az interjút készítette: Nagyné Patkós Krisztina

- **Az élete érdekelne, egészen az elejétől.**
- Az ország keleti részén születtem 1992 őszén. De hát ott én soha nem laktam, az apámnak az anyja ott lakik családotul, azért születtem ott, aztán mi itt laktunk Pesten.
- **Az egész család felköltözött ide Pestre?**
- Hát, öten voltunk itt, hát úgy, hogy Anyu, Apu, Mamám, Papám meg én. De anyám az mondhatom, hogy nem foglalkozott velünk. Miután nagymamám, nagypapám meghalt, keresztapáméknál voltam négy évig. Az, hogy én itthon vagyok, egyedül, nem tudok elmenni sehova, ez nekem elég volt. Én voltam két nevelőszülőnél, mind a kettőtől megszöktem. Az egyikőtől azért, mert pénzéhes volt, de olyan szinten, hogy tényleg mindenre megkapták a pénzt, és azt nem kérdezték meg, hogy kell-e füzet, kell-e toll, vagy valami ruha, vagy cipő, vagy bármi.
- **Mikor haltak meg a nagyszülei, hány éves volt akkor?**
- Nagymamám, én... (*gondolkozik*) pont akkor voltam negyedikes, amikor nagymamám meghalt. Hetedikes voltam, mikor a nagypapám meghalt. Úgyhogy keresztapáméknál voltam, ők Pest mellett laktak. Az sem volt annyira jó, nem jöttünk ki jól, egyáltalán nem. Hát utána elkerültem nevelőszülőkhöz egy kis faluba, Pest megyében, na akkor ott voltam, akkor voltam tizenhét éves. Tehát igazából nem egy hosszú idő. Utána meg utógondozásban voltam, de akkor már egy másik nevelőszülőnél voltam szintén Pest megyében. Nahát az meg aztán... na ugye a nő az katona volt. És hozzá kell tenni, hogy például tök alap dolgokért szólt, hogy „*te most miért ültél le enni?*”. De ők semmit nem csináltak egész nap! (*mondja felháborodva*). Ott hatan voltunk, abból három saját gyerek. Az egyik két és fél éves, a másik velem egyidős volt, a harmadik meg tíz lehetett. A másik két nevelt gyerek rajtam kívül – azok testvérek voltak – a lány az énvelem egyidős volt, a srác meg az is tíz éves lehetett. No mindegy, mindent mi csináltunk, de mindent. A nevelőszülők semmit. Ki volt írva egy papírra, a hűtőre ki volt téve, hogy ez ezt csinálja, az azt csinálja.
- **A gyerekeknek ki volt osztva a feladat?**
- Minden, minden. A főzés, a mosás a takarítás, a disznókat kitakarítani, a csirkéket. Ezek meg azt nem mondták, hogy hova mennek, mikor jönnek, mi történt. Tehát kábé úgy éltünk egymás mellett, hogy semmit nem tudtunk egymásról.
- **Egy kicsit kanyarodjunk vissza a saját családjához! Szülei, nagyszülei, akikkel itt Pesten együtt élt. Milyen volt velük az élet? Milyen volt a szüleivel a kapcsolata?**
- Szar. (*nevet*) Szó szerint szar (*nevet*). Hát most mit mondjak? Hát ha olyan hülyék. Most nem akarom csúnyábban mondani, de tudnék csúnyábbat is mondani. Ha olyan hülyék, hogy engem ott hagynak nagypapára?
- **Nagypapára nem lehetett számítani, azért volt ez probléma?**
- De, hogyne lehetett volna számítani, csak őrájuk lehetett, nagymamámra, nagypapámra. És miután meghaltak, azután kész volt minden.
- **Milyen emberek voltak a nagyszülei?**
- Na hát én őket nagyon szerettem. (*mondja melegséggel a hangjában*) Anyukám szülei voltak, őket nagyon szerettem, övelük annyit hülyéskedtünk, meg minden. Tehát hogy mondjam, anyámmal, apámmal hiába együtt éltünk egy lakásban, egyáltalán nem volt

közünk egymáshoz. Mikor nagypapám, nagymamám meghalt, ők inkább jobban választották a csövésséget.

- **Hajléktalanok lettek?**
- Hát... (*bólogat*) ... igen.
- **És azért került nevelőszülőkhöz?**
- Nem, én utána keresztapáméknál is voltam négy évet, anyám testvérénél. De ott is egyszerűen az volt, hogy hazamentem, egyedül voltam, beszélgetni senkivel nem tudtam. Úgyhogy megmondtam, hogy vagy találjunk ki valamit, vagy mit tudom én, azért valamit csináljunk.
- **Milyen emlékei vannak a nagyszüleivel kapcsolatban?**
- Hát mit mondjak?
- **Miket csináltak együtt?**
- Filmeket néztünk, akkor, akkor színházba jártunk, moziba jártunk, kirándulni jártunk rengeteget. Külföldön is voltunk rengeteget, Olaszországban.
- **Ők aktívak voltak, vagy nyugdíjasok?**
- Dolgoztak, nagymamám a banknál dolgozott, nagypapám meg a katonaságnál.
- **És mik voltak ott a nagyszülők, mit dolgoztak?**
- Hát én meg nem tudnám mondani. Nagypapám az a katonaságnál dolgozott.
- **Hát ott sok minden lehet az ember, adminisztratív munkatárs, takarító, katona.**
- Hát nem takarító, az biztos! (*mondja nyomatékosan*). Nem, mert egy íróasztalnál ült.
- **És a nagymamája a banknál? Ott is lehet valaki adminisztratív munkatárs vagy takarító vagy ügyfélszolgálatos...**(*Hümmög és témát vált*)
- Én legjobban óvodába szerettem járni. Én azt egyszerűen imádtam. Imádtam, (*mosolyog*) volt olyan, hogy jött értem a nagymamám, és mondtam neki, hogy nem akarok elmenni. Hát az volt ott a legjobb, jók voltak az óvónők, meg rengeteg program volt, rengeteget hülyéskedtünk.
- **És a szülei mivel foglalkoztak?**
- Apám dolgozott egy sörözőben a konyhán. Anyám is dolgozott étteremben, ő is a konyhán, meg egy nagyvállalatnál dolgozott, ott is a konyhán. Ugye mivel anyám cukorbeteg, amilyen hülye volt, a mai időre annyira lerobbant, hogy most szociális otthonban van negyvenhét évesen.
- **És édesapja?**
- Ő már nem él, meghalt.
- **Betegségben?**
- Nem tudom.
- **Senki nem tudja?**
- Nem, nem, nem.
- **De ő sem lehetett idősebb sokkal.**
- Ő ötvenegy volt, amikor meghalt, nemrég. Úgyhogy most mit mondjak. Amikor nagypapámék meghaltak, akkor megkerestük keresztapámékat, és ez a pesti lakás el lett adva. Abból nekem is lett adva, meg anyámnak is, aki nekem adta, és bankszámlára lett téve. A másik feléből lett anyáméknak véve egy ház vidéken, de hát ott is aztán leálltak mindenkivel beszélgetni, mert tudni kell, hogy egy olyan faluban voltak, ahol a legalja cigányok voltak. Tényleg azok a buták, azok a lükék, mit tudom én, úgyhogy, ott az nekik meg is volt ott véve. Hát ugye nekem van egy testvérem, de hogy minek? Hét éves.
- **Ugyanazoktól a szülőktől?**
- Elviékben igen, én így tudom, most hogy igaz-e vagy sem, nem tudom.
- **Most hol van a testvére?**

- Örökbe van adva, kisfiú, külföldre, Olaszországba. De hogy ott kihez, mihez, azt nem tudom, merre hány méter, arról semmit nem tudok.
- **Sokat azért nem is éltek együtt, ugye?**
- Mondhatni semennyit, mert négy éves koráig gyerekotthonban volt, amíg ugye anyáméknak nem oldódott meg a helyzetük, de hát náluk is mennyit lehetett, náluk is csak egy-két évig volt, mert utána nevelőszülőknél volt. Mert hát anyám bekerült a szociális otthonba, ott a faluban, ahol éltek. No de meg is érdepli, egy: cukorbeteg, nem figyelt oda az egészségére. Akkor (*sorolja*) az, hogy a szobából nem mozdul, odáig nem megy, inkább behugyozik, beszarik, és azért, hogy valaki úgy nézzen ki negyvenkilenc évesen, mint egy öregasszony, azért az durva, (*mondja felháborodva, utálkozva*) nem? Mások ötven évesen dolgoznak. Én is a MÁV-nál dolgozok vonattakarítóként, és le- föl ugrálni, az a sok járkálás. Ott is vannak ötvenéves emberek, és nem egy, nem kettő, sokkal több, és ők bírják a munkát. Én anyámmal nem is tartom a kapcsolatot, nem is akarom, úgyhogy ennyi.
- **És mióta ilyen állapotú az édesanyja?**
- Úgy öt éve, de már úgy van, hogy egy héten háromszor jár kezelésekre, akkor, akkor, akkor van a karjában ez a kanül. Úgyhogy már fél szemére alig lát, járnai alig bír. Megérdepli, nem tudom sajnálni, egyáltalán nem, egyáltalán nem. Ha valaki olyan hülye, hogy a saját egészségére nem figyel oda, akkor így járt.
- **Meséljen az iskolás éveiről.**
- Iskolás évek? Eltelt, azt kész. Az általános az jó szar volt. Hát első három osztály az még jó volt, utána minket szétszedtek két osztályba. Jött az angol, német óra. Azt sem tudtuk, hogy mi van. Hiába tanultunk németet, mégsem tanultunk, mert általánosban semmit nem csináltunk német órákon, kilenc-tízben meg már késő volt. Aztán én most végeztem egy OKJ-s tanfolyamot, számítógép adatrögzítőit. Egy-két hete, három, voltam egy munkahelyen egy telekommunikációs cégnél, ott is négy, NÉGY (*mondja nyomatékosan*) nap után azt mondtam: „sziasztok”. Egész nap hívni kell az embereket, a legtöbbje elküld a jó kurva anyjába. Ez egy reklámozási cég. Hogy az ő hirdetésük a mi oldalunkon megjelenik. Az volt a lényeg, hogy akiket hívtam, azoknak az egyéves regisztrációja lejárt, és akkor „szeretnénk önnek elvinni a nyilatkozatot, meg a végszámlát, amely harminc, mit tudom én, ennyi és ennyi x forint ki kéne fizetni”. És a legtöbb elküldött a kurva anyjába, meg hogy ő még ilyenről nem hallott, és nem is érdeklő, meg feljelenti a céget, mit tudom én. Hát én erre nem vagyok kíváncsi. Meg az, hogy ismeretlen embereket egész nap hívni. Hát azért ez durva. Most itt vagyok a pályaudvaron, itt dolgozom, ez meg itt jó, csak hát a hétvége volt itt húzós. Vasárnap annyira megszívattott bennünket a műszakvezető. Elkezdtek dolgozni az egyikén, jön elő a vonat. Mi meg már jól hátul vagyunk, mert pont nem látott minket, hogy fönt vagyunk, és feljött, végignézte az összes kukát. Egyetlen rágóért küldött vissza. Az ülésre meg rászórta a dohányt, azt mondja: „Nem látjuk meg!” Óóóó, olyan ideges voltam. És akkor hozzá kell tenni, hogy a másik vágányon meg bent állt az intercity, amire már menni kellett volna. Mert ugye hát van egy órarend, hogy mikor hova kell menni, és hát ugye menni kellett volna rá. Az utasok meg akartak szállni fel rá, de akkor is muszáj feltakarítani. De akkor már csak naggyázni. De az, hogy megy az utas előttem, az átjáróban vagyok. Ugye önműködő ajtó. Hiába nyomom meg a gombot, egyből nem reagál, hogy kinyíljon. Csukódik rám az ajtó. Olyan ideges voltam ám, hogy, ja. És akkor ráadásul még egyszer bejön egy vonat. Azt mondják, az utolsó három nem indul. Na, megcsináljuk a többit elől, szépen. Aztán megszólal a kaller, hogy az utolsó három indul. Hát tegnap is annyira megszívattott minket a műszakvezető – mert ugye van több, rengeteg – de csak egy ember az, aki olyan, hogy szereti szívatni az embert, nagyon. Hát ugye tegnap késett a vonatunk, hát eljött, és

végignézte, ahogy megcsináljuk. Komolyan, elejétől végéig, és mindenbe belekötött, mindenbe. Hát nem igaz, tegnap én ott voltam, hogy majdnem beszólok neki, mert nekem nem sok hiányzott. Tegnapelőtt is, tegnap is, hát mondom ilyen nincs.

- **Térjünk vissza az iskolás évekhez, mert nagyon elszaladtunk fölöttük. Mesélte, hogy az első három osztály jó volt, utána szétváltak a megszokott osztálytársakkal. Mire emlékszik az első osztályban, mi volt a jó, mitől érezte jól magát?**
- Hát ott több mindent csináltunk, meg sok mindenben részt lehetett venni. Mikor szétválasztották az osztályt, már az osztálytársak sem olyanok voltak. Mikor elsős vagy másodikos lehettem, szerepeltük egy színdarabban, egy művelődési házban, az István a királyt adtuk elő és én ott abban szerepeltem, az tetszett is (*nevet*).
- **És mit játszott, mi volt benne?**
- Meg nem tudnám mondani, nem tudom. No mindegy, hát tényleg az első három osztály az ami jó volt, mert azért ott normálisak voltak az emberek, a gyerekek is, a felnőttek is.
- **Mi alapján választották szét az osztályt?**
- Nem tudom (*nevet*). Kevesen voltunk, aztán már hozzátettek minket a többiekhez, ott meg nem azok voltak az osztálytársak.
- **Ide járt iskolába, a belvárosba?**
- Persze.
- **És később milyen volt az osztálytársaival, tanáraival a viszonya?**
- Tanárokkal jó, de így osztálytársakkal nem tartom a kapcsolatot. Hát ugye én általános után jártam a modell-divat szakközépiskolába. Ott keramikus szakon voltam, mivel nevelőszülőkhöz kerültem. Pedig hát én megbántam. Jaj, én annyira megbántam, hogy átmentem a másik iskolába (*mondja sajnálkozva*). Itt az osztálytársak is mások voltak, itt azért elég jól elbeszélgettem az osztálytársakkal. Meg hát én azért elég hamar beilleszkedek a társaságba, itt azért nincs gond. Meg hát az osztályfőnököm is megkérdezte, biztosan elmegyek. „*Fejezd már be!*” – mondta. Hát meg is bántam, mert utána vidéken jártam egy szakközépiskolába, ott kézműves szakra jártam. De ott olyan oktatóm volt, hogy az mindenbe belekötött, mindenbe. Volt, hogy azzal én úgy ordítottam, mert tényleg mindenbe belekötött, mindenbe (*mondja felháborodva*). Vizsgára el se mentem, mert azt mondtam, hogy jó, elég volt. Nevelőszülőknél utolsó évben kollégista voltam, jobban is jártam, hogy kollégista voltam. Mert itt a nevelőszülőknél, az elsőknél – hát ugye idősök voltak – egyszerűen hogy mondjam: volt egy-két földjük, fűszerpaprikát termesztettek az Univernek, és nekünk kellett lecsumázni. De hát egyszerűen egész nap ott ül az ember, és akkor csumázza a paprikát. Tanulni nem tud mellette, hát egyszerűen szörnyű, tényleg.
- **Az iskolaválasztás hogy történt a kézműves szakmát illetően? Volt valaki, akitől kedvet kapott hozzá, vagy úgy magától jött?**
- Hát keresztapám mondta. Az iskola Pesten volt, a külvárosban, utána átkerült egy belsőbb kerületbe, innen nem messze. Hát itt olyan szép volt, szeptemberben, amikor jöttünk, belépőkártya volt, lift volt, ez, az. A tantermek szépek voltak, mindenhol kamera, hát azért ez kulturált volt. Hát ez itt jó is lett volna énnekem, de mondom, ahogy én elkerültem nevelőszülőkhöz, akkor mondtam, hogy én ezt nem akarom akkor folytatni.
- **Mesélne annak a részleteiről, hogyan került a nevelőszülőkhöz? Hogy került el a keresztszüleitől?**
- Én mondtam, hogy találjunk már ki valamit, mert nem akartam tovább a keresztszüleimnél maradni. Lementünk a gyámügyishez, találtak egy nevelőszülő. Mondom: jó, egy faluban laktak, vidéken. Onnan már nem tudtam bejárni az iskolába,

már messze volt. Utána jártam a kézműves iskolába, de hát az is minek (*legyint*). Igazából érdekelt volna, de olyan oktatóval voltunk, aki egy gusztustalan ember volt. A gyakorlat, az ki volt helyezve, az olyan cég volt, ahol a fia volt az oktató, az apja a főnök, úgyhogy, gondolom, öneki is meg akart felelni, vagy hát én ezt nem tudom. De egy gusztustalan, egy féreg ember volt. Volt olyan, hogy fogta a befőttesüveget, rácsavarta a tetejét és úgy dobta be a dobkályhába. Na, az robbant egyet. Na, az apja meg az irodába', az egyből felpattant a székből. Az mindent elmondott, amit csak lehetett, nagyon összevesztek. Ez egy műhely volt, az iskolából jártunk ki ide. Egy hét gyakorlat volt, hogy is volt. egy hét elmélet volt. Volt, hogy két napot jártunk iskolába a többi gyakorlat.

- **Iskolatársaival hogy volt?**

- Jól, azokkal a mai napig tartom a kapcsolatot.

- **Az iskolai társaságban milyen helye volt, milyen szerepe volt?**

- Különösebb szerepem nem volt, nem voltam vezéregyéniség, elbeszélgettünk azért, mindenkivel jól elvoltam. Ebben az oktatóban azért annyi jó volt, hogy mondta, próbáljam ki a salsát. Egy évig jártam, és az nekem annyira tetszett (*széles mosollyal meséli*), én azt nagyon élveztem. De hát így, hogy már feljöttem Pestre, így már aztán nem folytattam, hát meg a városban megszűnt, egy másik településre kellett volna átjárni. Én meg azért nem fizetek buszra négy- meg ötszáz forintokat, elég a bérleteket megvenni a buszra azért.

- **Milyen érdeklődése volt még iskolás éveit során?**

- Hát könyvet olvastam. Én a zenét, azt nagyon szeretem, azt olyan szinten, hogy itt is, mikor hallgatom, táncolok. Én nem bírok egy helyben ülni, egyáltalán nem, egyből felállok és járom.

- **Milyen típusú zenéket szeret?**

- Disco. Hát meg a salsa zenéket is szeretem. Meg nagy ritkán a rock zene, de hát annyira azért nem. Csak úgy, ami megfogja az embert, az olyan. Hát meg ez a Nox, azt nagyon szeretem. Mikor legelőször hallottam, kábé elsírtam magam, annyira tetszett, meg a szövege is jó nagyon. Ja meg az Ákos, az, amit én baromira szeretek, előző évben voltam is az Ákos koncerten, hát az annyira jó volt, nagyon (*mondja átéléssel*).

- **Sportolt, vagy járt valamilyen szakkörre?**

- Háááát, vívásra jártam, de még nagyon régen. Nem sokat jártam, nem egy hosszú időt, amikor a keresztapámékhöz kerültem, ők mondták, ne járjak.

- **Nyelveket tanult?**

- Németet, de azt is minek? Általánosban órákon semmit nem csináltunk. Szó szerint semmit. Hát kilenc-tízben meg már oly mindegy volt, ha az alapokat nem tanulja meg az ember, akkor már el van veszve.

- **A szabadidejében mit csinált, mikor még itt volt a kerületben?**

- Nagyon semmit. Amikor kisebb voltam, akkor még hova menjek, ugye? Hát akkor legtöbbit nagymamámmal, nagypapámmal jártunk le sétálni. Kaptam egy görkorcsolyát, rengeteget voltam görkorizni, télen is rengeteget szánkóztunk, nem ültem otthon. Keresztapáméknál meg elsétálgattam magamnak egyedül. Mert aztán ott tényleg egy ismerős, egy barát, vagy semmi nem volt ott, tényleg. A szomszédnak a kutyája az jött velem mindig. Nyitva hagyták a kaput. Ott fönt a dombon rengeteg kisgyerekes anyuka jár, meg mit tudom én. És azok baromira félték. Volt olyan – hát még én szégyelltem el magam – volt olyan, hogy reggel mentem az iskolába – mert volt, hogy vonattal mentem be, hat megálló a városból Pestre. Volt olyan, hogy a kutya – mert kettő volt – elkísért. Meg jött utánam a busz után. Olyan szégyen volt rajtam. (*csóválja a fejét*). Azt sem tudtam, hogy mit csináljak. Mert én ismertem a kutyát,

tudtam a nevét, mindig én hívtam vissza. A sok utas meg azt hitte, hogy az enyém. Láttam az embereken, hogy nem tetszik nekik, hogy ott rohangál, mert tényleg ott rohangált, állt a síneken. Ha jön a vonat, elcsapja.

- **A nevelőszülőknél hogy töltötte a szabad idejét?**
- Ott volt egy énelem egyidős lány is, de hát nem engedett sehova minket, tehát bulizni nem nagyon tudtam elmenni. Aztán amikor utolsó éves lettem és kollégista a suliban, na akkor kezdtem el önállósodni, na akkor mondtam azt, hogy: „*Na sziasztok, én elmentem, és majd jövök, amikor jövök!*” Mert az, hogy nem tudok elmenni a haverjaimmal bulizni, azért ez nem állapot. Mert azért a kollégiumban is rengeteg haverom volt, hétvégéken mindig mentünk bulizni, mindig, én rengeteget jártam abban az időben. Volt, hogy az igazgatónő engem kért meg, hogy pár embert szedjek már össze, és ezt a salsát tanítsam már meg, mert fel kéne lépni vele, mert volt valami rendezvény a kollégiumban. Aztán annyira tetszett mindenkinek, hogy még másodjára is előadtuk (*mondja nevetve*). Úgy hatan voltunk énelem együtt, fiúk, lányok vegyesen.
- **Hogyan történt tovább, miután otthagyta az iskolát? Nem vizsgázott le, ha jól értettem. Mi történt aztán?**
- Nagyon semmi, elviekben elkezdtem az érettségit, de azt sem fejeztem be.
- **Az is ott volt a keresztapjáéknál?**
- Igen, keresztapámnak a főnökének a felesége ott dolgozik abban a szakközépiskolában, mint igazgató-helyettes. Tehát mindig ott volt az iskolában. Tehát állandóan figyelem alatt voltam. Mindenről tudtak a keresztszüleim (*mondja gunyorosan nevetve*).
- **Meséljen arról, hogyan került az egyik nevelőszülőttől a másikig!**
- Gyorsan (*nagyot nevet, nagyon szórakoztatja a visszaemlékezés*), nagyon gyorsan, hát az (*nevet*) nagyon komoly volt. Jön a gyámügyes, már többször mondtam neki: „*Amíg maga itt van, addig minden szépet, jót elmondanak, meg mézes-mázaskodnak, de mihelyst elmegy, azonnal megváltoznak.*” „*No - aszongya -nézek egy másikat*”. Nem volt otthon az első nevelőszülőm, amikor eljött a gyámügyis, és elmondta, hogy talált egyet. Jó, akkor elmentünk megnéztük. Aztán pakoltam a kollégiumnál. Mert ugye egy hónappal hamarabb volt vége a tanévnek. Az egy hónap ugye arra szolgált, hogy felkészüljön az ember a vizsgára, na de hát én egyáltalán nem készültem. Én abban az utolsó egy hónapban is végig bejártam a kollégiumba a többiekhez, úgyhogy én ott nagyon jól elvoltam. Voltak, akik akkor elmentek iskolába, de voltak, akik délután mentek. Akik ott voltak, azokkal elhülyéskedtem az időt, hogy mondjam, elvontunk. Úgyhogy jó volt azért. Meg rengeteget jártunk pizzázni, fagyizni, szóval ezek miatt jól elszórakoztunk.
- **Akkor zsebpénzt kapott a nevelőszülőktől?**
- Azoktól? (*megváltozik a hangja, megvetően beszél*) Egy forintot, egy forint, annyi, nem sok, semmit! Kaptam a családit, meg az árvaellátást. Úgy volt, hogy azt is ők kapják, de én észbe kaptam, nagyon gyorsan, bementem a MÁK-hoz, és kértem, hogy küldjék kártyára. Azt következő hónapban már küldték is kártyára. Még úgy lett volna, hogy ők kapják végig. A nevelőszülő azt mondja, hogy jó rafinált vagyok, hogy kártyára kapom. Ez az én pénzem, énnekem jár, és nem másnak. Azért, azért én hadd döntsem el már, hogy mit csinálok vele.
- **Ott félbe hagytuk a történetet, hogyan került az egyik nevelőszülőttől a másikig. Hogyan is történt ez?**
- Úgy, hogy felhívott a gyámügyis, hogy lehet menni. Mondom: „*Oké.*” ,tudtam már, hogy hova kell menni, és fogtam magam és mentem.
- **Elköszönés vagy ilyesmi ?**

- Semmi! *(nevet)* Az utolsó nap az ablakon szöktem ki. Nem sok csomagot vittem. A gyámügyiis összekapolt nekem, aztán elhozott mindent, hál' Istennek.
- **Milyen benyomást keltettek egymásban az új nevelőszülőkkel?**
- Ismertük egymást, már találkoztunk egymással, előtte volt előzetes beszélgetés. Elmondták, hogy mi, hogy merre, hány méter. Akkor még nem gondoltam volna, hogy ennyire gáz lesz ez a hely is. Aztán olyan volt, hogy tényleg minden fel volt írva, olyan szinten, hogy: mosogatás, a takarítás, a malacok takarítása, a csirkék takarítása, a terasz takarítása, a mosás, a főzés, a mit tudom én. Hárman voltunk mi, nevelt gyerekek, meg három az övék. Az övék a két és fél éves, volt, egy velem egyidős srác, meg egy ötéves lány. Akkor a nevelt gyerekeknél volt egy tízéves srác, meg egy tizenhat éves lány, meg én, 18-19 éves voltam.
- **Ilyen korban szoktak még nevelőszülőkhöz menni?**
- Persze, utógondozásba. Úgyhogy ezek a nevelőszülők semmit nem csináltak egész nap, tévét néztek, mit tudom én. Mindent nekünk kellett megcsinálni, főzés, mosás takarítás, meg az állatok. És tényleg olyan dolgokért szóltak, hogy te miért ültél le enni, mert ugye csak együtt ehattunk. Ha most éhes az ember, miért ne egyen, most ez olyan hülyeség. Nem? Volt olyan, hogy le kellett ülni nyolc órakor reggelizni, azt' ha nem voltál, akkor nem ettél. Aztán utána délben vagy egy órakor.
- **Előző helyen nem együtt ettek? Ott mindenki akkor evett, amikor éhes volt?**
- Ó az nem olyan volt, ott délben szóltunk egymásnak, hogy kaja, de ott azért ennyire nem volt gáz, ott azért, ha én azt mondtam, hogy éhes vagyok és eszek, akkor ettem nyugodtan. Nem kellett azért idegeskednem, hogy azért szólnak rám, hogy hú, most ettem valamit, egyszerűen szörnyű.
- **Milyen körülmények között éltek?**
- Úgy volt, hogy egy baromi nagy kertjük, tehát ott volt paprika, paradicsom, kukorica, eper, zöldborsó. Annyira nem volt nagy a ház. Ha most azt nézzük, hogy az emeleten volt egy, kettő, három, négy szoba. De úgy, hogy egyikben két ember volt, és azért annyira nem volt nagy az a szoba. Én az egyik fiúval voltam együtt. Lent meg volt egy nagyszoba, meg ott voltak a nevelőszülők a kisgyerekekkel.
- **Az előző helyen milyen körülmények között élt?**
- Az egy kis szoba volt, tényleg kicsi. Ott egyedül voltam, hál' Istennek. Oda nem is fért volna be más. Abban a lakásban volt egy nagy szoba, azon kívül volt: egy, kettő, három, négy másik szoba. Hát ugye konyha WC, két vécéje volt, hűtő, ennyi. De hát onnan az utolsó nap az ablakon másztam ki, még az volt a jó, hogy kertés házban laktak *(mondja nevetve)*.
- **A második nevelőszülőktől hová vezetett az út?**
- Sehová.
- **Sehová? (kérdézem mosolyogva) most például itt van.**
- De jó!!! *(mondja cinikusan)* Itt vagyok!
- **Most csak azért kérdezem, hogy valahonnan valahová került, azért azóta bizonyára történt valami.**
- Ajaj, persze, hogy történt velem. Az milyen jó, amikor kést tartanak az ember nyakának.
- **Itt Budapesten?**
- Nem, egy vidéki nagyvárosban. Elraboltak. Előző évben történt. Csak hát itt lakik a mostohaapám is, akivel tartom a kapcsolatot. Együtt jöttünk a szállóra. Nem rokon, ő az anyámnak a második kapcsolata. Csak hát én őt megkerestem itt fent Pesten. Aztán megtaláltam végül is. Na mindegy. Előtte engem elraboltak novemberben, egy hónapra. Ő talált meg engem, a mostohaapám. Amikor én már Budapesten voltam, akkor innen elraboltak és elvittek a vidéki nagyvárosba, koldultatni, egy roma

embernek. Egy pincében laktam, szar, húgy, meg patkányok között. Akkor reggel jött értem az ember, este ment be, és napi egy két falat ennivalót kaptam csak, azóta alig eszek. Én azért nem voltam ennyire lefogyva, mint most. Nem tudom, hogy mennyi lehetek, de azért érzem én is, hogy le vagyok fogyva. Hozzá kell tenni azt, hogy országosan voltam köröztetve. A mostohaapám is kerestetett, és az a legviccesebb az egészben, hogy ő hamarabb megtalált engem, mint a rendőrség. Szóval engem többször leigazoltak, mit tudom én. Meg megbüntettek, hogy én a kocsik között járkálok. A lényeg az, hogy koldus voltam. Legalább annyit csináltak volna, hogy ennek az embernek a szeme láttára megbilincselnek és elvisznek bilincsbe.

- **Nem szólt a rendőröknek?**

- Ajaj, mindent hallott, hallótávolságon belül volt a jóember. Ő is ott volt egész nap, úgy le voltam én ott figyelve.

- **Ismerte az elrablót?**

- Nem.

- **Megfogták, megkötötték?**

- Én most hiába, olyan vagyok, hogy villamossal megy az ember, vagy vonattal, én olyan vagyok, hogy nem szóltam senkihez. Engem ugye levittek a városba, és az utolsó nap ugye úgy tudtam megszökni, hogy ott volt annyi idő, pont nem figyeltem rám, és pont be tudtam a hajléktalan melegedőre szökni. Ott kértem segítséget, ott segítettek, és nem is engedtek ki, amíg nem jött apám, meg a rendőrök. Mert apámat a rendőrök már várták a pályaudvaron. Ő már a rendőrökkel jött oda egyből. Úgyhogy szörnyű.

- **Mennyi ideig tartott ez az egész?**

- Egy hónap.

- **Hogy bukkant a nevelőapja magára?**

- Neki van egy jó rendőrismerőse, a második kerületben, aztán őt hívta föl, hogy megtalálta ő, és akkor hogy merre vagyok. Akkor így talált meg. Ja, de az a legszebb az egészben, hogy az elrablóm azzal védekezett, hogy neki négy gyereke van. Hogy neki nééégy gyereke van. *(mondja kihangsúlyozva, és felháborodottan)*. Meg hogy őt engedjék szabadon, mert hogy ő semmit nem csinált, meg ilyenek. Egyszerűen, egyszerűen durva volt. Nem tudom, hogy mi lesz ebből, vagy mi nem, még folyamatban van, ez évek, évek, mire lezárul.

- **A nevelőszüleitől hogy került Budapestre?**

- Megfogtam magam és eljöttem, tizenkilenc évesen, apámhoz kerültem, mostohaapámhoz.

- **Mit kezdett itt aztán?**

- Semmit, mit kezdtem volna. Albérletben laktunk egy-egy hónapot. De hát egy-egy olyan helyet kell elképzelni, hogy többet költöttünk mi tisztítószere, mint amilyen volt az albérlet, a nyolcban volt a lakás. Amikor először megláttam, úúúúú, mondom *(mondja utálkozva)*: 'ide akarunk költözni?' Jó, hát aztán már megcsináltuk, aztán már nem volt gáz, utána jobb volt, egy kis luk, őszintén egy kis luk. Most azért elkérni negyvenezret *(mondja felháborodva)*.

- **Plusz rezsi?**

- Nem, azzal együtt, és aztán egy hónap után az albérlet is bmondja az unalmasat. Eladta három millióért. Három millióért? Tényleg egy kis luk, ami nem hogy három milliót, húsz forintot nem ér. Mi, ahogy tudtuk, rendbe hoztuk.

- **Miből éltek akkor? Miből tartották fenn az albérletet?**

- Semmi. Semmi.

(Nem válaszol a kérdésre, hanem egyből mondja, hogy kerültek be a szállóra.)

- Na, hát ide meg aztán úgy kerültünk be, hogy elmentünk az egyik szállóra, aztán ott rengeteg ismerős van. Volt rengeteg ismerősünk, aztán ők mondták, hogy próbáljuk meg ezt a szállót. Előtte voltunk vonaton is. Vonaton, ott hátul, a pályaudvaron hátul, olyan vonatban, amit nem visznek ki. Egy hetet voltunk. Aztán az egyik szállón mondták, hogy mikre van szükség, hogy ide bekerülhessünk, milyen igazolás, aztán egy hét múlva már jöttünk is.
- **Drogokkal került-e kapcsolatba élete során? A mai világban ez könnyen előfordulhat.**
- Jaj, nem. Nem, nem. A cigi az oké, de az az egy, ami nem kéne. Ha ingyen adnák se kéne. Semennyi pénzért.
- **Kikkel tartja a kapcsolatot, kikre számíthat?**
- Mostohaapám.
- **És még mások is?**
- Az ő családja, testvérei szülei, az, ami nem. Mert azok olyanok, hogy hamarabb kirabolnak, mint hogy segítsenek rajta.
- **Egy szobában lakik mostohaapjával?**
- Nem. Én be sem tettem volna a lábam, hogy ha egy szobába kerülök valakivel. Most voltam az elmúlt héten ebben a munkában, takarítás. Mivel én ilyen programban vagyok. Itt lehetett iskolába is járni. Jártam az adatrögzítőbe, jó is volt, értek a számítógéphez, énnekem persze, hogy könnyű volt elvégezni.
- **Mióta van benne ebben a programban?**
- Lassan egy éve.
- **A lakhatásban is támogatták önt?**
- Hát abban csak annyiban támogattak, hogy ugye első hónap ingyenes mindenkinek, utána 5400, utána 7800, és csak utána 10 000 forint.
- **Értem. Milyen munkákat végzett eddig összesen életében, fizetésért?**
- Voltam nyári munkán vidéken, egy gyárban.
- **Szalagnál?**
- Igen. No meg mi volt még? Voltam étteremben is dolgozni, ahol havi kétszázat kerestem volna. Csakhogy ide be kellett jöjjek, mert volt a csoportfoglalkozás délután kettőkor. Én több munkatársamnak is szoltam akkor, hogy ugyan szóljanak már a főnöknek, mert a főnökünk az a konyhafőnök is volt egyben – aki főz, süt egész nap, és nem lehetett volna zavarni sem. És több munkatársamnak is lett szólva, hogy ugyan szóljanak már a főnöknek, nem szóltak, és másnap azt mondta a főnök, hogy „*Na viszontlátásra!*”
- **Ott milyen munkája volt?**
- Nem nagy dolog: zöldségeket fölvágni, húst felvágni, meg előkészíteni a húst. Tehát az aztán nem nagy munka, meg azért jó pénzt is adott volt, havi kétszáz, azért az nem mindegy. Aztán volt az a telekommunikációs cég, az négy nap volt. Azért meg ugye semmit nem fizetnek, a négy napért. Meg hát most vagyok itt a MÁV-nál. Egy hete, de jó a társaság, mint csoport, jó, mert minden emberrel jól kijövök, azzal nincs gond, úgyhogy jó, jó.
- **Melyik volt eddig a leghosszabb munkaviszonya?**
- Háááát... A nyári munka, egész nyáron tartott.
- **Mióta önálló egyébként? Mióta nem jár iskolába? Úgy négy éve?**
- Igen. *Hosszú hallgatás.*
- **És úgy egyébként kapcsolatot talált-e már valakivel? Volt-e már kapcsolata?**
- Nem. Nem. Nem volt. Most minek, hova siettessem a dolgokat? Van arra még idő, bőven.
- **A jövővel kapcsolatban milyen elképzelései vannak?**

- Egyelőre semmi, majd meglátjuk, hogyan lesz.
- **Itt meddig lehet?**
- Két év elvileg, de normális az igazgató, már beszélünk vele, és szerintem azért majd lehet hosszabbítani is. De hát nem tudom, hogy meddig maradunk itt, majd kialakul.
- **Igen. Ha az elmúlt egy évre visszagondol, van-e valamilyen kellemes, vagy jó emléke, amire szívesen gondol vissza?**
- Nincs – *vágja rá gyorsan.* – Hát most az utóbbi egy év, na jó van, ha most azt nézzük, hogy itt vagyunk. Már itt voltunk mi már bent a szállón már egy éve, és mi a fene. Én itt jártam kreatív szakkörre, akkor, akkor, akkor...*(kezdi sorolni)* Volt ilyen életmód csoport, arra is jártam. Én azért így sok mindenben részt vettem, meg azért sok mindent ki is használtam, iskolába is jártam. Azért hat hónapig kaptuk az Erzsébet utalványt is, úgyhogy én azt is kaptam.
- **Látom a karkötőjén, hogy szeret sportolni. Volt a Mozgás Éjszakáján?**
(gumikarkötő volt a kezén).
- Voltam, voltam, és olyan jó volt *(mondja szívből, örömmel)* Volt salsa, zumba, futás volt, ping-pong volt, fitness volt, annyira jó volt. Egy-két hete volt szombaton, éjszaka, este tíztől, reggel négyig. De nagyon jó volt, nagyon, mondjuk igaz, a zumbánál rengetegen voltak ott a téren, alig lehetett elférni, alig bírtunk megmozdulni. Meg ugye részt vettem a futásban is, akkor utána elmentem a fitness-re is, az is jó volt.
- **Ilyen rendkívüli programokon kívül is szokott sportolni?**
- Én nekem egy a bajom: ha én mellettem nincs egy ember, aki kábé ostorral üt, hogy na figyelj, és akkor most megcsinálsz húsz felülést, na akkor sportolok. Mozgok én eleget ahhoz, hogy én sportoljak is. No hát nem tudom, most is hány kiló lehetek.
- **Köszönöm a beszélgetést. További szép napot és sok sikert kívánok a továbbiakban.**
- Köszönöm szépen.